работата какви е. Устата на момъ либе беше пълни, видѣх сѣ, че напитото нѣщо е било доста голѣмо, че Ева не е спорала да го пъхне отведнъжъ.

Запаленото малко слабо осветляване стаята вѣчно
Ева влѣзе
Ева влѣзе стаѧ, но това обстоѧтелство не ѝ бъркало да яде, защото тѧ твърдѣ искусно набутвала и въ тѣмни-
тѣ уста си, нѣщо, което всякоѧ жена не може да
направи. По средата на стаѧта стоеше малка масичка, а на масичкатѧ — три чаренки и една полвица чистено вино. Въ си подбивахѣ устнитѣ... разбирахе.
прошепнахѣ до Ваня.
Дръпнахѣ ми се... Но момъ Ева е безценно либе! Тѧ у-
годѣ кадѣ ми гледаше очитѣ и... и ми подаде „пълна
чаша въ ръцѣ! Какво да ѧ правѣ? Бутнѣ моето първо
питанке. Въ се усмихна, но нѣщо не отговори
Въ си навирилъ главата и бѧлнахѣ; ръкатѣ ми ма-
шинально се дигна на горѣ и скоро погълнахѣ ка-
че до устнитѣ ми се допрѣ нѣщо сладничко, а очитѣ
ми видѣхѣ нѣщо червеничко... Но сладъ минути нѣ-
маше ни едното, ни другото и ръкатѣ ми спорѣ на
масата празнатѧ чаша.
— Браво! викна Ева: — ето отговорътъ на твоето
първо питанке! и тѧ любезно мило се усмихна.
— Въ се растрепераха... не знаѧ какво ме удари въ
главата, но въ, като сѣдѣ, паднахѣ на колѣни и
отчаяно викахѣ! —
— Ева, Ева!.. любишъ ли ме?
— А нашето условие? попита тѧ спокойно: — ми